

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθνεθνικό Μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΑΛΛΑΝΤΗ

(ΛΑΘΡΩΝ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Πέρασαν κάτω απ' τὰ παράθυρα. Κι' όμως ούτε υποψιάστηκαν τίποτα. Ότι κάποιος πρόκειται νὰ πεθάνη πλάι τους γιὰ τὸν ἔρωτα πού τους μεθάει καὶ τους κάνει τόσο χαρούμενους...

Αὐτὴ εἶν' ἡ ζωὴ: Ἡ λύπη καὶ τὸ γλέντι, ἡ χαρὰ κι' ὁ πόνος, πλάι - πλάι...

Βγήκα γιὰ μιὰ στιγμή κι' ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὸ σπίτι. Σκοτάδι, βαθὸ καὶ γαλήνη ἀπόλυτη.

Ἄλλα κοιμούνται...

Μιά ἀλλόκοτη καὶ νευρική σκέψις μοῦ ἦρθε ἄξαφνα: Πεθαίνοντας θ' ἀνηυχήσω φλυαροὺς αὐτοὺς πού κοιμούνται!...

Τί γελοῖες ἰδέες φυτρώνουν στὸ ἀνθρώπινο μυαλό, στὶς πιὸ κρίσιμες στιγμὲς τῆς ζωῆς!...

Ἄς εἶνε τώρα περὶ τελείωσαν ὅλα. Θὰ νηροποιῦν τὸν ἑαυτὸ μου ἂν εὕρισκα ἀφορμὲς παρατάσεως τῆς ἱστορίας αὐτῆς. Δὲν εἶμαι δειλός. Κάθε ἄλλο μάλιστα...

Χαίρε ζωὴ πού δὲν σὲ χάρηκα!...

Χαίρετε σὲς ὅλοι πού τόσο ἀγάπησα!...

Πατέρα, συγχώρεσέ με...

Φλώρα, συμπάθα με καὶ λημόνα με κι' εὐτύχησε...

Χαίρετε γιὰ πάντα!...

(Τὰ τραχιά γεγονότα πού ἐπακολούθησαν, ἔως τὰ περιγράφει στὸ Ἡμερησίό του ὁ Ἄρτεμις.)

Θέε μου, γιατί με θασαίνεις έτσι!

Ἡ συμφορὲς πέφτουν ἢ μιὰ πάνω στὴν ἄλλη πάνω στὸ κεφάλι μου.

Τίποτα δὲν μούχε δώσει νὰ καταλάβω, νὰ υποψιασθῶ κὰν τὸ κακὸ πού ἐπρόκειτο νὰ μὲ ἔρθῃ.

Ὁ Λέανδρος φανόταν λυπημένος, μὰ τίποτε ἄλλο πλέον αὐτοῦ δὲν εἶδичνε τὸ σκοπὸ του.

Εἶγα πλαγιάσει στὸ κρεβάτι μου τὴ νύχτα αὐτῆς τῆς τραγωδίας, τὴ συνηθισμένη ὥρα. Δὲν ἐνύσταξα. Εἶγα ἔνα παράξενο κι' ἀνεξήγητο θόσος στὴν καρδιά. Τὸ ἀπέδωσα στὴν πάθησί μου τοῦ στομάχου καὶ πῆρα νὰ διαβάσω κάτι ὥσπου νὰ κοιμηθῶ.

Διάβαξα ἀρκετὴ ὥρα...

Τὸ σπίτι ἦταν ἥσυχο...

Ἐνόμιζα πὼς ὅλοι εἶχαν κοιμηθῇ. Ποῦ νὰ φαντασθῶ τί με πρῖμενε;...

Ἄχ, γιατί νὰ μὴν υποψιασθῶ κἀτί; Γιατί νὰ μὴ μοῦ μιλῆσῃ ἡ καρδιά μου γιὰ τὴ συμφορὰ πού κρεμόταν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου;

Τέλος τὰ θλιβερά μου ἐθάρυναν.

Ἐσθαινα τὸ φῶς καὶ δὲν ἀγρήσα νὰ κοιμηθῶ.

Κοιμῶν ἀρκετὴ ὥρα...

Κι' ἄξαφνα, ἄξαφνα—Θέε μου!—συνέθη τὸ κακὸ. Τινάχτηκα ἀπότομα ἀπὸ τὸν ὕπνο μου καὶ κίτταξα ταραγμένος γύρω μου.

Τί συνέβαινε;

Γιατί ἐθύνησα ἔτσι ἀλαφιασμένος;

Μὲ εἶπε ἐθυνησε, ὅπως κατάλαβα κατόπιν, ὁ κρότος τῶν πυροβολισμῶν—δύο πυροβολισμῶν στὴ σειρὰ—μὰ ὅταν ἀνοίκα πιά τὰ μάτια μου, τὸ σπίτι ἦταν καὶ πάλι θυθισμένο σὲ ἡσυχία καὶ γαλήνη νεκρική. Ὡστόσο ἔμουν ταραγμένος, ἀνάστατος. Χωρὶς νὰ ἔξερω καὶ τὸ γιατί.

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε καὶ ὁ ὕπνος εἶχε πετάξει μακριὰ ἀπ' τὰ θλιβερά μου.

—Τί συνέθη; ψιθύρισα νεύματος ἀγωνία. Κάτι πρέπει νὰ συνέθη νὰ νὰ ἐθυνησῶ ἔτσι ἀπότομα, μὰ τί;

Σκέθηκα νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ ριξῶ μιὰ ματιὰ στὸ σπίτι. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἔκουσα ἕνα ἑλαφρὸ θῆμα στὸ διάδρομο.

—Κανένας λαποδύτης, ψιθύρισα.

Τὰ θῆματα πλησίασαν καὶ στάθηκαν μπρὸς στὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαράς μου.

—Ἐνα δειλὸ χτύπημα ἀντήχησε.

—Ποιός; ρώτησα.

—Ἐγώ, κύριε.

ἦταν ἡ φωνὴ τῆς κυρᾶ-Μάρθας.

—Τί συμβαίνει; φώναξα.

—Μὲ καλέσατε, κύριε;

—Ὁχι.

—Ὁχι;...

Ἐπεκράτησε σιωπὴ γιὰ μερικὲς στιγμὲς.

Κατάλαβα ὅτι ἡ γρηὴ καμαριέρα ἀπορούσε.

Εἶχε ἐθυνησε φαίνεται κι' αὐτὴ ἀπότομα ἀπ' τὸν ὕπνο της. Κατέθηκα ἀπ' τὸ κρεβάτι πού, ἀναψα τὸ φῶς κι' ἀνοίξα τὴν πόρτα.

Ἡ κυρὰ Μάρθα μπῆκε μέσα. ἦταν ταραγμένη.

—Τί συμβαίνει λοιπόν; τὴ ρώτησα.

Ἄνατῆκε μ' ἀπορία τοὺς ὄμους της.

—Δὲν ἔξερω, κύριε. Κοιμῶνουν κι' ἄξαφνα πετάχτηκα ἀπὸ τὸν ὕπνο ταραγμένη.

—Γιατί;

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω.

—Ἀκουσε τίποτε;

—Ὁχι. Κι' ὅμως...μοῦ φαίνεται πὼς ἀκούστηκε κάποιος δυνατὸς γύπος μέσα στὸ σπίτι, κάποια φωνή...

Σ ὥσπερ γιὰ μιὰ στιγμή καὶ ξανάπη:

—Σεῖς, κύριε, δὲν ἀκούσατε τίποτα;

—Ὁχι. Ἐθύνησα κι' ἐγὼ ἀπότομα, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ ἐξηγήσω γιατί.

—Παράξενο!... Πολὺ παράξενο!...

εἶπε ἡ κυρὰ Μάρθα, κάνοντας τὸ σταυρὸ της.

Οἱ ἄλλοι τῆς ὑπηρεσίας κοιμῶνται; τὴ ρώτησα.

—Ὁχι. Θαρρῶ πὼς ἐθυνησαν κι' αὐτοί.

—Ὁ Λέανδρος;

—Ἴσως γάχι ἐθυνησῆ...

—Γιὰ πῆγαινε νὰ δῆς.

Ἡ κυρὰ Μάρθα ἔφυγε.

Ἐμεινα μόνος. Ἡμουν ἐξαιρετικὰ ἀνήσυχος.

Τί τὸ ἀλλόκοτο εἶχε συμβῆ λοιπόν μέσα στὸ σπίτι;

Εἶχε πέσει κανένα ἐπιπλο; Καὶ εἶχε κάμει τόσο θόρυβο, ὥστε νὰ μὰς ἐθυνησῆ ὅλοι;

Περιμένοντας τὴν κυρὰ Μάρθα πρόβαλα σὲ μιὰ στιγμή τὸ κεφάλι μου ἔξω ἀπ' τὴν κρεββατοκάμαρά μου. Ἀμέως τότε μὲ ἔλαφρὰ μυροδιά μπαρούτης μὲ χτύπησε.

Ἐφριξα...

Τί ἐσημεινε αὐτὸ;

Τὰ γονάτα μου λυγίσανε.

Μὲ φωνὴ πνιγμένη, λές καὶ μὲ κρατοῦσε κάποιος ἀπὸ τὸ λαμό, μὲ φωνὴ ὑπόκωφη, ἐκέλευσε τὴν γρηὴ καμαριέρα:

—Κυρὰ Μάρθα!

Ἡ κυρὰ Μάρθα ἦρθε τρέχοντας.

Ἄνασαινε γρηγόρα, σὰν νὰ εἶχε κάμει ὄρων δρόμο.

—Τί τρέχει; τὴ ρώτησα, μὲ φωνὴ σθημένη.

Ἐθέλω νὰ μοῦ ἀπατήσῃ, μὰ δὲν τὸ κατάφερε κι' ἔπεσε ἐξανατμημένη σὲ μιὰ καρέκλα.

Ἐτρεξα καὶ τῆς ἔδωσα ἕνα ποτήρι νερό.

Ἐπειε δυὸ-τρὶς γουλιές καὶ κατόπιν μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ πού-τρεπε:

—Ὁ κ. Λέανδρος δὲν εἶνε στὴν κάμαρή του.

—Δὲν εἶνε στὴν κάμαρή του!

—Ὁχι, κύριε.

—Ποῦ εἶνε;

—Δὲν ἔξερω, κύριε...

—Βγήκε ἔξω μετὰ τὸ φαγητό;

—Ὁχι.

(Ἀκολουθεῖ)

